

ANGELIQUE HAAK

Nooit meer alleen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Angelique Haak
Omslagontwerp: Margo Togni
Omslagbeeld: © Lyn Randle / Trevillion Images
Auteursfoto: © Hannah Rosalie Photography
Zetwerk: Mat-Zet B.V.

ISBN 978 94 027 1952 9
ISBN 978 94 027 7678 2 (e-book)
NUR 330
Eerste druk in deze editie: november 2025

Dit boek is eerder verschenen bij uitgeverij De Crime Compagnie.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

-1995-

DE AVOND DAT ALLES MISGING

Pijn. Een enorme pijnscheut flitste achter mijn ogen. De ruimte om me heen was nagenoeg donker en ik besepte dat ik lag. Op iets hards. De vloer?

Het duurde enkele lege seconden voordat flarden van het gevecht weer bij me terugkwamen. De stomp in mijn buik, het happen naar adem, zijn lichaam boven op me, zwaar, drukkend en zweterig. Zijn gezicht vlak bij het mijne en mijn tanden die zich vastklemden in zijn oor tot ik het kraakbeen zijn naam eer aan hoorde doen. Warm vocht dat vervolgens langs mijn gezicht sijpelde, geschreeuw en daarna vuurwerk gevolgd door stilte en duisternis.

Mijn adem stokte in mijn keel. Was *hij* hier ook nog?

Ik draaide mijn hoofd, wat meteen een lichtshow aan nieuwe flitsen achter mijn ogen veroorzaakte. Pas nadat ze weggetrokken waren en de misselijkheid die ze veroorzaakten weer afzwakte, lukte het me de omgeving enigszins in me op te nemen. De open schuifpui waardoor het flauwe licht van de patiôlamp naar binnen scheen, de vitrage die spookachtig danste op het ritme van de wind én de donkere contouren van zijn lichaam net naast de grote plantenbak!

Niet in staat om mezelf te verroeren, lag ik daar, te kijken naar hem, wachtend op een beweging of geluid van zijn kant. Alles was en bleef doodstil. Ik weet niet hoelang het duurde voor ik mezelf eindelijk dwong overeind te komen en te gaan zitten. Ik voelde mijn huid trekken en met een schok zag ik de vieze vegen op mijn armen, benen en gescheurde kleding. Bloed! Van hem of van mij? Een golf van misselijkheid welde opnieuw op en ik haalde een paar keer diep adem. Daarna

werkte ik mezelf op handen en knieën en kroop in zijn richting. Bij elke beweging deed mijn beurse lijf zeer en steeds als ik iets dichterbij kwam, stopte ik tussendoor om te luisteren of ik iets hoorde. Niets.

Toen ik vlak bij hem was, gleden plotsklaps mijn handen weg en ik smakte op de vloer. Ik krabbelde weer op en keek vol walging naar het rode vocht op mijn handen. Ik veegde ze langs mijn shirt en staarde vervolgens naar het gezicht dat ik zo intens haatte. Bij zijn ogen bleef mijn blik hangen. Die waren opengesperd en staarden me recht aan. Ook zijn mond hing een stukje open.

Vanuit de hoek van de kamer, achter de plantenbak, klonk plotseling gejammer en ik keek op. Daar zat ze, poedelnaakt, en net als ik onder het bloed. Haar lange haren hingen langs haar armen en lichaam. Ze wiegde zachtjes van voor naar achter.

Ik kroop naar haar toe en fluisterde haar naam, maar ze keek strak langs me heen met een lege blik in haar ogen. Ik stak mijn hand naar haar uit en ze schoot opzij. Ik zag nu de bebloede hamer die naast de plantenbak lag en voelde opnieuw dat mijn maag zich samenknep. Wat was er in godsnaam gebeurd, had zij...?

Een nieuw geluid, achter me nu en ik draaide me om, staarde ademloos naar de gestalte die in de deuopening verscheen.

-2019-

DE OCHTEND DAT HET VERLEDEN TERUGKWAM

Net als elke ochtend pakte ik de krant van de deurmat en begaf me er nog praktisch slaapwandeland mee naar de keuken. Ik zette de koffieautomaat aan en in de tijd dat het apparaat spoelde en opwarmde, haalde ik uit mijn praktijk mijn cliëntendossiers voor die dag en legde ze op de hoek van de keukentafel. Alles ging op de automatische piloot, maar het was beslist belangrijk dat het zo ging. Structuur gaf me houvast.

Met mijn koffie nam ik plaats aan de tafel en checkte een voor een de dossiers om te kijken welke kinderen ik vandaag kon verwachten en wat ik nog voor te bereiden had voor de gesprekken. Ik zag dat Mischa – een ventje aan wie ik de afgelopen maanden mijn hart een beetje had verloren – vandaag mijn laatste cliëntje was.

Een maand of drie geleden had zijn moeder haar eerste afspraak bij me gemaakt. De eerste keer dat ze tegenover me zat in mijn praktijk, had ze dikke wallen onder haar ogen gehad en een moedeloze uitstraling op haar gezicht. De zesjarige Mischa dreef zijn ouders tot wanhoop met zijn driftbuien. Nadat ze eindeloos verschillende opvoedmethoden hadden uitgeprobeerd, hadden ze de stap gezet om naar een kindercoach te gaan.

‘Mischa is altijd al dwars geweest,’ vertelde zijn moeder tijdens de intake. ‘Ik begrijp gewoon niet waarom hij altijd zo moeilijk doet.’

Blijkbaar was haar blik nog niet op de grote ingelijste poster gevallen die boven de sofa in mijn praktijkruimte hing. Een afbeelding van twee kinderen aan het strand. De jongen en het meisje keken vanaf het strand naar de ondergaande zon boven

het water. Boven hun hoofden stond in sierlijke letters de tekst: ER ZIJN GEEN MOEILIJKE KINDEREN, ALLEEN KINDEREN DIE HET MOEILIJK HEBBEN.

Dit was een van de eerste dingen die ik tijdens mijn opleiding geleerd had en waarvan ik inmiddels uiterst overtuigd geraakt was. Veel ouders waren echter sceptisch over deze uitspraak. ‘Nou, dan heb je Sammy nog niet meegemaakt!’ Of: ‘Je kunt me nog meer vertellen, Britt is een echte lastpak.’

Wat was het dan mooi om te merken dat slechts na een paar weken, en vooral na wat kleine veranderingen in het gedrag van de ouders zélf, ze die uitspraak meestal in een ander licht zagen.

Zodra ouders bereid waren door een andere bril naar hun kind te kijken en zich af te vragen welke behoeften er achter het gedrag van hun kinderen schuilgingen, bracht dat vrijwel altijd verbetering. Ik klapte met een dubbel gevoel Mischa’s dossier dicht. Het was fijn dat het vandaag zijn laatste afspraak met mij was, maar ik wist ook dat ik het guitige ventje zou missen. Afscheid nemen van een van ‘mijn’ kindjes deed altijd een beetje zeer.

Bij mijn tweede bak koffie pakte ik de krant erbij, zoals ik dat elke ochtend deed. Ik bladerde hem door en las de artikelen die mijn aandacht trokken, tot plotseling alle grond onder mijn voeten verdween. Daar, op de pagina van de overlijdensberichten, zwart omrand, stond het. *Zij leefde in eenzaamheid en is in eenzaamheid gestorven.* Háár naam, en onderaan drie dikgedrukte letters.

Drie letters die ooit zoveel voor mij, voor ons betekend hadden, maar die uiteindelijk niets waard bleken. De kop met koffie kletterde uit mijn hand en het papier rimpelde en zoog een deel van het vocht op. Van structuur was in geen velden of wegen meer iets te bekennen.

-1994-

HOE HET SCHOOLJAAR BEGON

‘Emma, kom je?’

Geklop op mijn deur maakte me wakker. Ik rolde mezelf kreunend op tot een balletje en trok de deken over mijn hoofd, in een poging de dag van vandaag nog even uit te stellen. Mijn nacht had grotendeels bestaan uit een vicieuze cirkel van piekeren, malen en ontelbare pogingen om in slaap te komen.

‘Emma? Ben je wakker?’

Even overwoog ik te roepen dat ik me niet lekker voelde, wat niet geheel een leugen zou zijn, maar het idee van de ruzie die ongetwijfeld zou volgen weerhield me daarvan.

Geklop ging over in gebonk. ‘Emma, wakker worden!’

‘Ja, ja, ik kom al,’ riep ik snel naar de dichte deur en ik gooide de deken van me af. Starend naar het plafond bedacht ik hoe relatief tijd was. Zes weken zomervakantie hadden vooraf een eeuwigheid geleken, en toch waren ze in een zucht voorbijgevlogen. Ik ging zitten en keek naar mijn kledingkast die aan het voeteneinde van mijn bed als een ongewenste toeschouwer op me neerkeek.

Die kledingkast – tenminste, de karige inhoud ervan – was een van de oorzaken dat ik de halve nacht wakker had gelegen. Steeds opnieuw had ik pogingen gedaan in gedachten een fatsoenlijk setje te vormen uit de verwassen, te korte of uitgelubberde kledingstukken die ik bezat. Het was een onmogelijke opgave, die me desondanks uren had beziggehouden.

Ik kwam uit bed en kleepte me aan. Het werd een verwassen, zwarte broek waarvan een knoop ontbrak en die iets te wijd was bij mijn kont, met een eveneens verwassen zwart shirt en neonroze vest eroverheen. Ik wist dat de felle kleur

van het vest mijn bleke huidskleur niet flatteerde, maar het was het enige vest dat zowel de ontbrekende knoop als de lubberende achterkant van mijn broek verborg.

In de badkamer waste ik mijn gezicht en deed mijn haar in een knot. Na een korte blik in de spiegel trok ik het weer los; ik leek te veel op mijn moeder zo. Met mijn handen modelleerde ik het haar strak langs mijn gezicht, zoals het altijd zat.

Oog in oog met mijn bleke reflectie zuchtte ik. Hoewel mijn moeder en ik qua uiterlijk zowat elkaars evenbeeld waren, was ik niet gezegend met haar genen om snel bruin te worden. Ik rommelde in haar make-uptasje en vond een doosje rouge. Met een kwast bracht ik het lichtjes aan, in de hoop dat ik mezelf niet tot circusclown transformeerde. Ik bekeek mezelf nog eens aandachtig en besloot dat het ermee door kon.

In de keuken zat mijn moeder me met een glimlach op haar gezicht op te wachten aan de eettafel. Ik kon er niets aan doen: de fleurige servetjes, het bloemetje tussen onze borden in, de boterhammen in het broodmandje... het irriteerde me. Ik pakte een pot chocoladepasta uit de kast en ging aan tafel zitten.

Even dacht ik dat ze zou gaan zeuren over de pasta, maar ze glimlachte. 'Wil je een glaasje jus d'orange, liefje?' Ze wachtte niet op mijn antwoord en schonk het voor me in. 'Spannend, hè? Je hebt vast zin om vandaag naar je nieuwe school te gaan.'

Ik tuurde naar mijn bord. Ze begreep niets van wie ik was of hoe ik in elkaar stak, maar blijkbaar had ze een goede ochtend en ik wilde vooral niets doen om dat te verstoren. Ik slikte mijn irritaties tegelijk met een slok jus d'orange weg. De bittere smaak verraste me en zorgde ervoor dat ik een grimas trok.

'Ik heb er wat grapefruit doorheen gedaan. Wist je dat grapefruit bomvol vitamine C zit en dat het goed is tegen allerlei ziekten, zoals kanker, hartinfarcten, leverziekten...'

Ze ratelde door en ik dronk zo goed en zo kwaad als het ging de rest van mijn glas leeg.

‘En jouw mentor, meneer Van der Weel. Dat lijkt me nou zo’n aardige man. En charmant ook nog eens, vind je niet?’

Ik knikte, terwijl ik me afvroeg hoe ze van de pluspunten van grapefruit nu bij de pluspunten van mijn nieuwe mentor was beland in de korte tijd dat ik dat vreselijke sapje opdronk.

Ik pakte een boterham uit het mandje – sinds wanneer aten we boterhammen uit een mandje? – en draaide de pot met pasta open. Omdat ik haar blik op me voelde rusten, keek ik op.

‘We hebben ook ander beleg, hoor, dan die zoete troep.’

‘Dit is prima.’

Ze nam zelf een boterham uit het mandje waarna ze weer naar me opkeek. ‘Staat je leuk, een beetje kleur op je gezicht.’

Shit. Toch te veel. Ik stak mijn mes diep in de pasta en smeerde de klodder uit over mijn boterham.

‘Het zou voor de verandering ook best leuk zijn als je eens iets anders met je haar deed. Opsteken of zo?’ Weer die glimlach.

‘Ik draag het liever zo.’

Even bleef ze me aankijken, maar ze pakte vervolgens haar mes op. Ze schraapte er wild mee door de boter en liet het kuipje achter alsof er zojuist een graafmachine doorheen was gegaan. Net toen ik mijn mes voor de tweede keer in de pot met pasta stak, knalde ze haar mes op tafel.

‘Verdomme, Emma. Lekker gezellig!’

Ik beet op mijn lip, iets wat ik vaak deed als ik me nerveus voelde, soms tot bloedens toe. Ieder woord van mij zou nu te veel zijn.

‘Het is niet leuk dat we moesten verhuizen. Dat weet ik heus wel. En dat jij vindt dat het allemaal mijn schuld is, dat weet ik inmiddels ook wel.’ Ze scheurde een stukje brood af en bracht het naar haar mond. ‘Ondanks alles probeer ik positief te blijven en er wat van te maken. Het zou fijn zijn als jij dat ook deed.’

Ik keek op, voelde me plotseling schuldig. Ik knikte.

‘En weet je?’ ratelde ze door. ‘Mijn nieuwe baan is zo slecht nog niet. Het is interessant werk, verdient aardig en mijn baas is ook nog eens een lekker ding.’ Ze glimlachte en gaf me een dubbelzinnige knipoog.

Daar gaan we weer, dacht ik. Een oogje op de baas. Dat voor-spelde niet veel goeds.

Ik hield wijselijk mijn mond, maar blijkbaar sprak mijn gezicht boekdelen want ze gooide haar boterham op haar bord en leunde naar me toe.

‘Denk je soms dat ik het makkelijk vind dat we hier in dit krot zitten en geen cent te besteden hebben? Ik werk me vijf dagen in de week uit de naad om alles weer op de rit te krijgen, dame. Denk je ook niet dat je eens een steentje bij zou kunnen dragen in plaats van heel de vakantie een beetje boekjes te gaan zitten lezen en te mokken?’

Ze gooide vol dramatiek haar handen in de lucht. Ze wist dan niet dat ik in de vakantie hard op zoek was geweest naar een baantje, maar had blijkbaar ook over het hoofd gezien dat ik de afgelopen weken bijna het volledige huishouden voor mijn rekening had genomen en elke avond voor ons gekookt had. Het maakte me kwaad, maar nog steeds hield ik mijn mond. Alles wat ik nu zou zeggen, stond garant voor een enorme uitbarsting van de vulkaan tegenover me.

Te laat realiseerde ik me dat zwijgen dat ook zou doen en dat de eruptie onvermijdelijk was. Pas nadat haar arm in een flits bewoog en het servies van tafel zwiepte, drong het tot me door.

‘Je voelt je zeker weer te goed om wat te zeggen, hè? Vervelende snob!’

Ik opende mijn mond om in verweer te gaan, waarop ze dreigend haar vinger naar me ophief. ‘Waag het niet!’ Ze stond op, waarbij haar stoelpoten over de vloer schraapten. ‘Ik ga me aankleden, om me vervolgens naar mijn werk te haasten zodat

we te eten hebben vanavond. Hopelijk heb je dan het fatsoen om aan tafel te zitten zonder die chagrijnige kop!' Ze stormde de keuken uit en kort daarna hoorde ik haar slaapkamerdeur dicht knallen. Het raam aan de balkonzijde trilde in zijn sponningen.

Ik keek naar beneden en zag de boterham met pasta die tegen mijn vest aan kleefde. Aan het enige vest dat de ontbrekende knoop en lubberende kont van mijn broek kon verbergen. Ik pulkte het voorzichtig los en zag de grote bruine vlek die achterbleef. Met wat zeep en een schuursponsje probeerde ik de boel nog te redden, maar er was geen beginnen aan. Ik vertrok naar mijn kamer om iets anders aan te trekken en schrobde daarna in de badkamer de rouge van mijn wangen. In een te kort vestje en met een lege maag verliet ik vijf minuten later het huis. Hoe had ik op dat moment kunnen weten dat deze dag, en dit hele schooljaar, nog zoveel erger zouden worden?

-2019-

Ook al was het me bijna een kwart eeuw gelukt het verleden te negeren, die ochtend drong het zich telkens opnieuw aan me op. Ik probeerde mijn hoofd bij mijn afspraken en cliënten te houden, maar steeds spookte het vreemde bericht uit de krant door mijn hoofd.

Zou het echt zo zijn? Zou mijn vroegere hartsvriendin overleden zijn?

De tekst over het leven in eenzaamheid kwam weer bij me naar boven.

Als ik het bericht in de krant mocht geloven, was Sara Mastenbroek een week geleden in besloten kring begraven. Wie had deze rouwadvertentie geplaatst en vooral: wie had die letters erbij geplaatst? N.M.A., het pact dat we dat schooljaar sloten, mijn vrienden en ik. Wat was het anders gelopen...

Steeds opnieuw vroeg ik me af wat er met Sara gebeurd was en of de andere leden van de N.M.A.-club dit bericht ook gezien hadden. Hun gezichten schoten in mijn gedachten steeds voorbij, evenals flitsen van die avond waarop het allemaal zo vreselijk mis was gegaan.

Tegen het eind van de middag roerde de onrust zodanig in mijn binnenste dat het me de grootste moeite kostte om mijn aandacht bij mijn laatste afspraak van de dag te houden. Mischa's moeder zat tegenover me in mijn praktijkruimte en nipte van haar thee. Ze vertelde me hoe het hen de afgelopen twee weken vergaan was. Ik vond het vreselijk van mezelf dat ik al vaker dan fatsoenlijk was op mijn horloge had gekeken, maar ik wist ook dat zodra ze weg waren ik eindelijk de tijd had om mijn gedachten op een rijtje te krijgen.

Ik keek naar Mischa die op het speelkleed met de lego bezig

was en richtte me weer op het hier en nu. Het was zijn laatste sessie en hij verdiende het niet dat ik zo afwezig was. Ik nam met zijn moeder de folder met tips en adviezen door waar ze houvast aan kon hebben en verzekerde haar dat ze me altijd mocht bellen mocht er een terugval zijn. Daarna richtte ik me tot Mischa, en vroeg hem wat hij nog wilde doen.

Hij keek op van de bak met lego. 'Mag ik nog een keertje voor de spiegel?' vroeg hij.

'Natuurlijk mag dat,' zei ik en ik liep met hem naar de grote spiegel in barokstijl die aan de wand hing.

Toen ik net begon met mijn praktijk, gebruikte ik de spiegel alleen bij kinderen met een laag zelfbeeld, maar tegenwoordig zette ik hem in bij al mijn cliënten. Ik wist zelf als geen ander hoe belangrijk het was om een positief zelfbeeld op te bouwen en hoe groot de schade kon zijn als dat niet gebeurde. Bij jonge kinderen, zoals Mischa, ging dat op speelse wijze, maar evengoed was het belangrijk dat ook zij zichzelf al op vroege leeftijd op liefdevolle wijze bekeken. Iets waar ikzelf nog altijd mee worstelde.

Nadat Mischa alles had benoemd waar hij blij mee was vandaag (zijn krullenbol, zijn wipneus, zijn sproeten én zijn Paw Patrol-sokken) rende hij naar zijn moeder. Hij graaide in haar tas en kwam bij me terug met een pakje dat zwaar aanvoelde.

'Voor mij?' vroeg ik en hij knikte heftig. Ik maakte het open en een glazen presse-papier met een rood hart aan de binnenkant kwam tevoorschijn.

'Hij heeft hem zelf voor je uitgezocht,' zei zijn moeder. 'Omdat zijn hart dankzij jou weer blij is, hè, Mischa?'

Ik glimlachte gloeiend van trots en nam zijn handje in de mijne. 'Wat ontzettend mooi, Mischa. Waar zullen we hem eens neerzetten?'

Mischa gloeide al eveneens van trots met de belangrijke taak die ik hem gaf en hij wees naar de stapel folders naast de spiegel. 'Daar!' zei hij en ik zette het ding er neer.

Mischa's moeder overhandigde me een fles wijn. 'En deze is

ook nog voor jou.' Ik weet niet of het mijn gezichtsuitdrukking was waardoor ze zei: 'Als je er niet van houdt, geef je hem maar weg, hoor.' Ik forceerde snel een glimlach en nam de fles van haar aan. Zij kon er tenslotte niets aan doen dat drank zo veel negatieve associaties bij me opriep.

Even later nam ik afscheid van het tweetal. Ik stond hen nog uit te zwaaien op het moment dat de postbezorger mijn voortuin in liep en me een flinke envelop overhandigde. Ik wierp er een snelle blik op en meteen verstijfde ik. Mijn naam en adres stonden erop, maar ook die drie letters! Wat had dit in godsnaam te betekenen? Ik vluchtte naar binnen, sloeg de deur achter me dicht en scheurde de envelop open. De inhoud viel met een plof voor mijn voeten op de deurmat en met bonzend hart keek ik ernaar. Ik was naïef geweest. Het verleden liet zich niet langer negeren.

-1994-

Met een knoop in mijn maag zette ik mijn fiets in het fietsenrek bij de school. In de hoop dat het niet zou afbreken, wiebelde ik het sleuteltje zo voorzichtig mogelijk uit het roestige en aftandse slot. Ik wist dat de kinderbijslag net gestort was, dat had ik gezien op het bankafschrift van mijn moeder, maar ik wist ook dat ik haar niet om iets nieuws hoefde te vragen in de huidige situatie. Zelfs mijn maandelijkse zakgeld van wel vijf hele guldens was ze weer eens 'vergeten'.

Ik keek ernaar uit om die vrijdag bij snackbar 't Hoekje te kunnen beginnen aan mijn bijbaantje. Hoe eerder ik zelf wat geld verdiende om fatsoenlijke kleding en bijvoorbeeld een nieuw slot voor mijn fiets te kopen, hoe beter. En Wim, de eigenaar van de snackbar, had me een aardige kerel geleden. Na een kennismakingsgesprek had hij gezegd dat ik na de vakantie meteen kon beginnen als ik het zag zitten. Ik kon niet wachten. Betaald worden om van huis te zijn, beter kon niet.

Ik draaide me om en keek op naar het schoolgebouw met de lange, spiegelende ramen. *One way* glas, had mijn nieuwe mentor uitgelegd tijdens de rondleiding die mijn moeder en ik voor de vakantie al hadden gehad. Je kon niet van buiten naar binnen kijken, maar wel van binnen naar buiten. Het stond symbool voor een van de kernwaarden van de school. Binnen, in de veilige haven van de school, leerden de leerlingen met een open blik de buitenwereld te aanschouwen. Het had prachtig geklonken uit zijn mond, maar nu maakte het dat ik me bekeken voelde, en ik haastte me naar binnen. In de hal was het een drukte van belang met groepjes jongeren die elkaar uitbundig begroetten en vakantie verhalen met elkaar uitwisselden. Het pijnlijke besef dat ik helemaal niemand kende hier, en bij wijze

van spreken niet eens wist wat 'op vakantie' was, zorgde ervoor dat ik mezelf snel door de massa worstelde, op weg naar het kluisje dat mij was toebedeeld voor dit jaar. Gelukkig had ik een goed gevoel voor richting en wist ik nog precies waar ik moest zijn in deze doolhof van gangen en lokalen.

Zelf had ik helemaal niet naar deze immens grote scholengemeenschap gewild; een kleine school paste veel beter bij me. Volgens mijn moeder was het de meest praktische keuze en moest ik niet zo moeilijk doen. Ze was ervan overtuigd dat ik vast snel vrienden zou maken. Ik had werkelijk geen idee waar ze dat op baseerde. Waarschijnlijk omdat ze zelf altijd makkelijk contact maakte met vreemden. Iets té gemakkelijk, als je het mij vroeg.

Ik opende mijn kluisje en legde de boeken die ik voorlopig niet nodig had erin. Dat scheelde me een hoop gewicht. Mijn schouders brandden nog van de banden van mijn rugzak.

'Hoi. Zit jij ook in vijf havo?'

Een lang, spichtig meisje opende het kluisje naast dat van mij en keek me aan vanuit een smal gezicht bedekt met sproeten. Ze glimlachte een paar enorme voortanden bloot. Ik knikte.

'Ik ook. Jij bent nieuw, hè?' Ze wachtte niet op mijn antwoord en wapperde met haar rooster. 'Welke keuzevakken heb je?'

We legden onze roosters naast elkaar en vergeleken ons vakkenpakket. Sproetenmeisje wankelde ineens op haar benen en draaide zich om. Een lange jongen met een zwarte baseballcap op had zijn hand op haar schouder gelegd en torende zeker twee koppen boven haar uit. 'Veldmuis! Goed je weer te zien!' Met een grijns op zijn gezicht keek hij haar aan.

Vriend of vijand? vroeg ik me af.

'Je bent niet echt bruin geworden deze vakantie, Veldmuis.'

De lichaamstaal van Sproetenmeisje sprak boekdelen: Mister Baseballcap was duidelijk geen vriend. Ze staarde mistroostig naar haar schoenen.

'En wie is dit hier?' Hij bekeek mij nu van top tot teen. 'Zijn

jullie samen op vakantie geweest? Jij bent ook niet echt bruin.’ Inmiddels had zich een groepje scholieren om ons heen verzameld.

‘Ik heb een lichte huid, ik word nooit echt bruin,’ stamelde ik. Meteen vroeg ik me af waarom ik mezelf in hemelsnaam aan het verdedigen was tegenover deze wildvreemde jongen. Een andere jongen die voorbijliep begroette Baseballcap, waardoor hij mij zijn rug toedraaide. Snel greep ik de gelegenheid én mijn rugzak, waarna ik wegliep. Sproetenmeisje haastte zich achter me aan, en ik zag dat ze tranen in haar ogen had. ‘Wie was dat?’ vroeg ik haar.

‘Dat was Rody de Vos met zijn vrienden. Klootzakken zijn het! Er hoort ook nog een groepje meiden bij, bij wie je beter uit de buurt kunt blijven.’

‘Is hij niet wat oud om hier op school te zitten?’ Ik keek om, waar ik verderop het joelende clubje nog zag staan.

‘Hij is twee keer blijven zitten, het stomme rund. Ik heb gehoord dat hij van school af moet als hij dit jaar zijn eindexamen niet haalt.’

‘Waarom noemde hij je Veldmuis?’ Ik bleef staan bij het lokaal waar ik les had.

Ze keek me peilend aan. ‘Ik heet Fleur Velthuis,’ zei ze en ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Velthuis,’ herhaalde ze. ‘En deze zijn je vast ook wel opgevallen.’ Ze lachte haar lange tanden bloot en wees erop. ‘Die eikels noemen me al vier jaar zo, dus ik ben het inmiddels wel gewend.’

Nu was ik degene die met een mond vol tanden stond.

‘Het geeft niet hoor, nog een jaar en dan ben ik van ze af. Ik zie je het tweede uur wel bij mentoruur en als je het leuk vindt stel ik je in de pauze voor aan mijn vrienden.’ Ze draaide zich om en haastte zich de gang in, zonder dat ik me aan haar had voorgesteld. Ik keek haar na en vroeg me af in wat voor wespennest ik terecht was gekomen. Een veilige haven had Van der Weel de school toch genoemd?